

Sygn. akt II UK 488/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Krzysztof Rączka

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

Protokolant Anna Matura

w sprawie z wniosku A. Spółki z o.o. w [...] przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w [...] z udziałem zainteresowanych: J. S. i A. A. S.A. w [...] o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 października 2017 r., skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2016 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z 7 listopada 2014 r. oddalił odwołanie A. Sp. z o.o. w [...] od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w [...] z 25 czerwca 2013 r. ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracownika powyższej Spółki – J. S. - w okresie od lutego 2010 r. do

grudnia 2011 r., uwzględniającej kwoty wynagrodzeń uzyskiwanych przez J.S. z umów cywilnoprawnych zawieranych we wskazanym wyżej okresie z A.A. S.A. w [...].

Sąd Okręgowy ustalił, że A. Sp. z o.o. z siedzibą w [...] została zarejestrowana w dniu 7 marca 2005 r. Wspólnikiem A. Sp. z o.o. jest A.A. S.A., która posiada 95% udziałów. Z kolei A.A. S.A z siedzibą w [...] została zarejestrowana w dniu 27 czerwca 2002 r. Spółka zajmuje się profesjonalnym świadczeniem usług informatycznych na rzecz osób trzecich, zaś A. Sp. z o.o. dysponuje specjalistami z zakresu usług informatycznych. Obie Spółki są powiązane ze sobą: osobowo, kapitałowo, zadaniowo oraz prowadzą działalność pod wspólnym adresem.

Na mocy umowy zawartej w dniu 24 maja 2005 r. obie Spółki nawiązały współpracę w ramach przekazania zasobów osobowych, posiadanych przez A. Sp. z o.o. na rzecz A.A. S.A. w ustalonym zakresie i wymiarze oraz za określonym wynagrodzeniem. Specjaliści A. Sp. z o.o. świadczą pracę pod kierownictwem A.A. S.A., na jej zlecenie i na jej rzecz, lub na rzecz podmiotu wskazanego przez A.A. S.A. A.A. S.A. odpowiada także za kierowanie, nadzór oraz koordynowanie prac wykonanych w ramach umów, a specjaliści A. Sp. z o.o. dedykowani do zespołów A.A. S.A. podlegają kierownictwu osób wskazanych przez A.A. S.A.

Zainteresowany J.S. w dniu 29 stycznia 2010 r. zawarł umowę o pracę z A. Sp. z o.o. z terminem rozpoczęcia pracy od 1 lutego 2010 r. i został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. Z załączników do umowy o pracę, zawartej pomiędzy J.S., a A. Sp. z o.o. wynika, iż pracował na stanowisku koordynatora projektów EFS. Do jego obowiązków należała między innymi prawidłowa realizacja projektu zgodnie z przyjętym harmonogramem zadań i szczegółowym kosztorysem, wdrożenie projektu, w tym przygotowanie dokumentacji podlegającej kontroli i nadzorowi ze strony instytucji pośredniczącej oraz innych instytucji upoważnionych do kontrolowania projektów unijnych, reprezentowanie wnioskodawcy w kontraktach z instytucją pośredniczącą, sporządzanie wniosków o płatność i sprawozdań, przygotowywanie sprawozdań z pomocy publicznej, doradzanie kierownikowi projektu w podejmowaniu strategicznych decyzji związanych z realizacją projektu.

W dniu 12 stycznia 2010 r. J.S. zawarł z A.A. S.A umowę, w ramach której zobowiązał się do koordynacji prac zespołu obsługującego projekt edukacyjny z terminem realizacji w okresie od 12 stycznia 2010 r. do 31 stycznia 2010 r. W tym samym dniu zainteresowany zawarł z A.A. S.A. umowę, przedmiotem której było świadczenie usług z zakresu prac związanych "z przygotowywaniem dokumentów, danych i informacji do sprawozdań i wniosków o płatność w projekcie „Współdziałanie w biznesie” – C. światowym liderem usług wsparcia informatycznego w ramach Programu Operacyjnego kapitał Ludzki Umowa została zawarta do 31 października 2011 r.”

Zainteresowany zawarł ponadto umowy zlecenia w dniach 1 lutego 2010 r. - z terminem realizacji od 1 lutego 2010 r. do 28 lutego 2010 r., w dniu 1 marca 2010 r. - z terminem realizacji od 1 marca 2010 r. do 31 marca 2010 r. W ramach powyższych umów zainteresowany zobowiązał się do koordynowania prac zespołu obsługującego projekt edukacyjny. W dniu 1 kwietnia 2010 r. J.S. zawarł kolejną umowę w ramach której zobowiązał się do świadczenia usług z zakresu prac związanych z przygotowywaniem dokumentów, danych i informacji do sprawozdań i wniosków o płatność w Projekcie „Komputer czy kartka - efektywny pracownik biurowy” w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki. Umowa została zawarta do 31 lipca 2011 r. W dniu 30 kwietnia 2010 r. J.S. zawarł z A.A. S.A. umowę, której przedmiotem było wykonywanie usług z zakresu prac związanych z przygotowaniem dokumentów, danych i informacji do sprawozdań i wniosków o płatność w Projekcie „M.IT - program podnoszenia kwalifikacji specjalistów IT dla firm M.” z terminem realizacji do 31 lipca 2011 r. W dniu 1 września 2010 r. J.S. zawarł kolejną umowę, w ramach której zobowiązał się do wykonywania oraz kontroli nad wykonywaniem procedur i standardów realizacji usług edukacyjnych w projekcie „Komputer czy kartka - efektywny pracownik biurowy”. Termin realizacji umowy przewidziano do 31 lipca 2011 r. Kolejna umowa została zawarta w dniu 1 września 2011 r., mocą której J.S. powierzono funkcję kierownika projektu „Zaawansowane kompetencje informatyczne w woj. [...]” w ramach programu Kapitał Ludzki. W dniu 1 sierpnia 2011 r. J.S. zawarł z A.A. S.A. umowę zlecenia w zakresie koordynacji prac zespołu obsługującego projekt edukacyjny z terminem realizacji w okresie od 1 sierpnia 2011 r. do 30 kwietnia 2012 r.

Mając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy uznał, że J.S. w ramach umów cywilnoprawnych zawartych z A.A. S.A wykonywał pracę, na rzecz pracodawcy (A. Sp. z o.o.), z którym pozostawał w stosunku pracy w rozumieniu art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.; dalej ustawa systemowa).

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 31 marca 2016 r. oddalił apelację A. Sp. z o.o. od powyższego wyroku.

W uzasadnieniu wyroku wskazał, że z przedstawionych dokumentów w postaci umowy z dnia 24 maja 2005 r. i aneksu z dnia 26 lutego 2010 r. wynika, że odwołująca się Spółka zobowiązała się do realizacji na rzecz A.A. S.A. określonych usług przez swoich specjalistów. Obie Spółki - przez wyznaczonych koordynatorów - uzgadniały warunki wykonywania prac zleconych przez A.A. S.A. oraz opracowywały i weryfikowały liczbę jednostek rozliczeniowych, a jednostka rozliczeniowa stanowiła podstawę obliczenia wynagrodzenia za każdą roboczogodzinę poszczególnych specjalistów A. Sp. o.o. Sąd Apelacyjny podkreślił, że przewidziane w umowie o pracę wynagrodzenie J.S. (w kwocie 1.320 zł brutto miesięcznie) nie odpowiada rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu oraz nie uwzględnia ilości i jakości świadczonej pracy a zatem narusza w sposób rażący art. 78 § 1 k.p. Ta ewidentna dysproporcja pomiędzy stanowiskiem i związanymi z nim obowiązkami pracowniczymi oraz wysokością wynagrodzenia oraz fakt podpisania następnego dnia, oznaczonego jako dzień rozpoczęcia pracy, przez J.S. umowy zlecenia z A.A. S.A. doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że obie strony miały świadomość, że odpowiednie wynagrodzenie będzie wypłacane na podstawie umów cywilnoprawnych.

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że zarówno A. Sp. z o.o., jak i A.A. S.A. wskazały jako jedną z wielu działalności działalność związaną z rekrutacją i udostępnieniem pracowników. Z materiału dowodowego wynika, że odwołująca się Spółka zatrudnia specjalistów po to, by ich „wypożyczyć” (body leasing) A.A. S.A., wykonując w ten sposób swoje zobowiązania wynikające z umowy między tymi dwoma Spółkami.

Specjaliści A. Sp. z o.o., dedykowani do zespołów roboczych A.A. S.A., podlegali kierownictwu osób wskazanych przez ten ostatni podmiot, który odpowiada za kierowanie, nadzór oraz koordynację prac wykonywanych w ramach umowy między Spółkami. Zatem odwołująca się Spółka przekazała swoje uprawnienia kierownicze A.A. S.A. Odwołująca się Spółka nadal sprawowała uprawnienia kierownicze niedotyczące procesu pracy (decyzje dotyczące urlopów, usprawiedliwiania nieobecności).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w istocie praca świadczona przez zainteresowanego w zespołach roboczych A.A. S.A. świadczona przez zainteresowanego była wykonywana na rzecz odwołującej się Spółki i w jej interesie jako że bez tej pracy A. Sp. z o.o. nie wywiązałyby się z umowy z A.A. S.A. i nie otrzymałyby wynagrodzenia przewidzianego umową. Zatem rzeczywistym, znanym obu stronom umów o pracę, celem tych umów było świadczenie pracy na rzecz Akademii. Ten cel umowy o pracę został zrealizowany.

W konkluzji, Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko zajęte przez Sąd Okręgowy, że w stanie faktycznym sprawy ma zastosowanie art. 8 ust. 2a ustawy systemowej z konsekwencjami w przedmiocie podstawy wymiaru składek.

Wyrok ten został zaskarżony skargą kasacyjną przez odwołującą się Spółkę, która zarzuciła mu naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania, a mianowicie: art. 385 k.p.c. w związku z art. 386 § 4 k.p.c., przez oddalenie apelacji w sytuacji, gdy wydanie wyroku wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, a Sąd pierwszej instancji w zasadzie nie rozpoznał istoty sprawy, nie wyjaśniając i pozostawiając poza oceną istotne okoliczności faktyczne, stanowiące przesłankę zastosowania norm prawa materialnego będących podstawą roszczenia, a zatem istniały podstawy do uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania; a z ostrożności również: art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., przez wydanie rozstrzygnięcia z pominięciem części materiału zebranego w postępowaniu oraz niezrealizowanie funkcji rozpoznawczej i kontrolnej przez Sąd Apelacyjny, co przejawiało się w szczególności brakiem ustosunkowania się przez Sąd drugiej instancji do zarzutów naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego

wskazanych przez odwołującą się w apelacji, jak również zaniechaniem zbadania faktycznego zakresu czynności wykonywanych przez zainteresowanego J.S. w ramach zawartych umów cywilnoprawnych i umowy o pracę, w tym braku wzięcia pod uwagę treści tych umów podczas dokonywania oceny dowodów, o czym świadczy brak jakiegokolwiek odniesienia się do tej kwestii przez Sąd Apelacyjny w treści uzasadnienia wyroku.

Na wypadek uznania powyższych zarzutów naruszenia prawa procesowego za niezasadne, niniejszą skargę oparto także na naruszeniu prawa materialnego: art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że zastosowanie tej normy prawnej do zaistniałego w sprawie stanu faktycznego jest uzasadnione, podczas gdy nie zostały spełnione wszystkie przesłanki, o których w niej mowa, niezbędne dla uznania, że odwołująca się była zobowiązana odprowadzać składki na ubezpieczenie społeczne zainteresowanego J.S. jak za pracownika z tytułu jego zatrudnienia na podstawie umowy cywilnoprawnej z osobą trzecią, z uwagi „na brak wykonywania przez niego w ramach umowy cywilnoprawnej pracy na rzecz pracodawcy”.

Z ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez Sąd Najwyższy, że w niniejszej sprawie ziściła się przesłanka wykonywania pracy przez zainteresowanego w ramach umowy cywilnoprawnej z podmiotem trzecim na rzecz pracodawcy, skarżąca podniosła zarzut obrazy prawa materialnego w postaci: art. 8 ust. 2a w związku z art. 4 pkt 2a ustawy systemowej, przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że płatnikiem składek za osobę wykonującą pracę na podstawie umowy zlecenia zawartej z osobą trzecią, jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy, jest ten pracodawca, podczas gdy treść tego przepisu nie daje podstaw do takiego przyjęcia, a prezentowana przez Sąd pierwszej i drugiej instancji interpretacja narusza art. 2 w związku z art. 64 ust. 3 oraz art. 84 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

„Praca wykonywana na rzecz pracodawcy” to praca, której rzeczywistym beneficjentem jest pracodawca, niezależnie od formalnej więzi prawnej łączącej

pracownika z osobą trzecią. Oznacza to, że bez względu na rodzaj wykonywanych czynności przez pracownika wynikających z umowy zawartej z osobą trzecią oraz niezależnie od tożsamości rodzaju działalności prowadzonej przez pracodawcę i osobę trzecią, wystarczającą przesłanką zastosowania art. 8 ust. 2a *in fine* ustawy systemowej jest korzystanie przez pracodawcę z wymiernych rezultatów pracy swojego pracownika, wynagradzanego przez osobę trzecią ze środków pozyskanych od pracodawcy na podstawie umowy łączącej pracodawcę z osobą trzecią. Chodzi o to, że w zorganizowanym procesie pracy u pracodawcy, pojawia się osoba trzecia jako sprzedawca usług (dzieła), a usługi te wykonują pracownicy zatrudnieni przez pracodawcę. Rację ma skarżąca, że z punktu widzenia przepływów finansowych, to pracodawca przekazuje osobie trzeciej środki na sfinansowanie określonego zadania, stanowiącego przedmiot swojej własnej działalności, a osoba trzecia, wywiązując się z przyjętego zobowiązania, zatrudnia pracowników pracodawcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2017 r., II UK 693/15, LEX nr 2238708). W takim przypadku pracodawca - w sensie organizacyjnym - jest odbiorcą pracy swoich pracowników, a w sensie prawnym - nabywcą zamówionej przez siebie usługi (dzieła). Natomiast w odwrotnym przypadku, gdy pracodawca sprzedaje usługi innemu podmiotowi, które wykonują jego pracownicy, nie ma zastosowania norma z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej.

Umowa między stronami, z których żadna nie jest agencją zatrudnienia (w tym agencją pracy tymczasowej) w rozumieniu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity teksty: Dz.U. z 2017 r., poz. 1065 ze zm.) - nazywana „body leasing” (inaczej: outsourcing personalny, kompetencyjny), na mocy której jeden z podmiotów kieruje swoich pracowników do wykonywania pracy w innym podmiocie i otrzymuje za to wynagrodzenie, w rzeczywistości jest umową o świadczenie usług między podmiotami gospodarczymi – sprzedającym usługę (pracodawcą) i nabywcą usługi (podmiotem trzecim). Skoro zwykły status pracodawcy nie uprawnia do wykonywania usług pośrednictwa pracy między własnymi pracownikami a innymi podmiotami, to przedmiotem obrotu gospodarczego, niezależnie od nazwy umowy, nie są pracownicy, ale ich praca. Innymi słowy, w takich umowach towarem podlegającym odpłatnej wymianie jest praca, a nie wykonujący ją ludzie. Tym

samym w układzie pracownik-pracodawca czynności wykonywane w tym przypadku w innej firmie nadal są obowiązkami wynikającymi ze stosunku pracy, za wykonywanie których wynagrodzenie należy się od pracodawcy i z obowiązku tego nie zwalniają ani umowy zawarte między przedsiębiorcami, ani umowy zawarte z pracownikami przez inny podmiot. W takim przypadku pracownik świadczy pracę na rzecz swojego pracodawcy (w ramach istniejącego stosunku pracy), który jest płatnikiem składek (art. 4 pkt 2a ustawy systemowej). Podstawę wymiaru składek ustala się zatem wedle art. 18 ust. 1 ustawy systemowej i stanowi ją przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 tej ustawy, a więc także wynagrodzenie uzyskane za pracę u innego podmiotu, ale świadczoną na rzecz pracodawcy w ramach stosunku pracy.

W niniejszej sprawie przedmiot umowy łączącej A. Sp. z o.o. z A.A. S.A. określa jej § 2. Biorąc pod uwagę to postanowienie umowy, zasadnie Sąd drugiej instancji przyjął, że na mocy przyjętego zobowiązania odwołująca się Spółka zobowiązała się do realizacji usług na rzecz A.A. S.A. przez swoich pracowników. Tym samym J.S., wykonując tego rodzaju usługę, świadczył pracę w ramach stosunku pracy łączącego go z A. Sp. z o.o., a uzyskane z tego tytułu wynagrodzenie było wynagrodzeniem ze stosunku pracy.

W przypadku, gdy (jak w niniejszej sprawie) pracodawca i osoba trzecia (zawierająca umowę cywilnoprawną z pracownikiem) pozostają we wzajemnej relacji - odpowiednio jako spółka zależna i spółka dominująca (art. 4 § 1 pkt 4 lit. a k.s.h.) - w celu przeciwdziałania sytuacji, w której rzeczywisty właściciel, faktycznie przejmujący świadczenie pracownika, nadużywa konstrukcji osobowości prawnej lub konstrukcji pracodawcy z art. 3 k.p. w celu formalnego związania pracownika umową z podmiotem uzależnionym i pozbawionym uprawnień właścicielskich - należy odwołać się do znanej w piśmiennictwie i orzecznictwie Sądu Najwyższego konstrukcji „uniesienia” czy „przebicia zasłony osobowości prawnej”, określanej również jako „pomijanie osobowości prawnej”, „pomijanie prawnej odrębności osób prawnych” lub „przebijanie welonu korporacyjnego” (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2006 r., III PZP 2/06, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 38). Polega ona na uznaniu, że określone działania, podejmowane przez jeden podmiot (uczestnika obrotu), uznaje się w istocie za działania innego

podmiotu i jest stosowana w sytuacji, gdy spółka handlowa będąca „prawdziwym pracodawcą” („ekonomicznym pracodawcą”) tworzy kontrolowaną przez nią spółkę, powierzając jej funkcję zatrudniania pracowników dla obejścia prawa i uniknięcia np. zobowiązań wobec pracowników (zob. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2008 r., I PK 311/07, OSNP 2009 nr 19-20, poz. 258; z dnia 8 czerwca 2010 r., I PK 23/10, OSNP 2011 nr 23-24, poz. 289; OSP 2012 nr 4, poz. 38, z glosą J. Wratnego; z dnia 5 listopada 2013 r., II PK 50/13, OSNP 2014 nr 9, poz. 129 i z dnia 20 listopada 2013 r., II PK 55/13, LEX nr 1441273; T. Targosz: Nadużycie osobowości prawnej, Kraków 2004; M. Litwińska-Werner: Nadużycie formy spółki, Studia Prawa Prywatnego 2007 nr 3; P. Wąż: Koncepcja pracodawcy rzeczywistego w świetle art. 3 k.p., Monitor Prawa Pracy 2007 nr 3, s. 120; M. Raczkowski: Powiązania kapitałowe pracodawcy a stosunek pracy, PiP 2009 nr 3, s. 60; S. Gurgul: Odpowiedzialność wspólnika (akcjonariusza) za zobowiązania spółki kapitałowej w stosunku do jej wierzycieli, Monitor Prawniczy 2010 nr 20, s. 1146; A. Opalski: Prawo zgrupowań spółek, Warszawa 2012; S. Kubsik: Odpowiedzialność wspólników (akcjonariuszy) spółki kapitałowej za zobowiązania spółki w stosunku do jej wierzycieli na przykładzie grupy spółek, Przegląd Prawa Handlowego 2013 nr 8, s. 50; P. Czarnecki: Odpowiedzialność pracodawcy a rozwój struktur holdingowych, Warszawa 2014 oraz Z. Kubot: Odcinkowa zdolność pracodawcza spółki dominującej w grupie kapitałowej, PiZS 2014 nr 9, s. 17).

Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 września 2014 r., III PK 136/13 (LEX nr 1554335), w aktualnym stanie prawnym nie są przewidziane żadne szczególne konstrukcje prawne przeciwdziałające nadużywaniu podmiotowości prawnej i pozwalające na pomijanie prawnej odrębności osób prawnych. Konieczna jest więc odpowiednia wykładnia obowiązujących przepisów, pozwalająca - mimo braku możliwości kwestionowania zasady prawnej odrębności poszczególnych podmiotów wchodzących w skład tej samej grupy kapitałowej - na przeciwdziałanie skrajnym (wyjątkowym) przypadkom, w których jest nadużywana swoboda tworzenia tych podmiotów. W takich przypadkach „przebicie zasłony korporacyjnej” prowadzi do przypisania pracodawcy (spółce zależnej) skutków działania podmiotu, który jest podmiotem dominującym względem pracodawcy.

Zobowiązania podjęte przez spółkę dominującą wiążą bezpośrednio spółkę zależną będącą pracodawcą.

Przedstawiona koncepcja ma uzasadnienie w takiej właśnie sytuacji, w której spółka dominująca (tu: A.A. S.A.) tworzy spółkę zależną (tu: A. Sp. z o.o.), powierzając jej funkcję zatrudniania pracowników (informatyków) za wynagrodzeniem nieadekwatnym do świadczonej pracy (w wysokości 1.320 zł miesięcznie), a następnie zapewnia im wynagrodzenie odpowiednie do rodzaju świadczonej pracy w ramach zawartych przez siebie umów cywilnoprawnych (w stawkach godzinowych od 220 zł do 500 zł). Podkreślić przy tym należy, że podstawę tego (adekwatnego) wynagrodzenia za każdą „roboczogodzinę” poszczególnych specjalistów stanowią „jednostki rozliczeniowe” – uzgodnione (ustalone) z A. Sp. z o.o. (pracodawcą) w aneksie do umowy o współpracy z 24 maja 2005 r., co wskazuje, że wysokość wynagrodzenia ustalonego w umowach cywilnoprawnych, choć formalnie nie jest elementem treści umowy o pracę, to stanowi zaakceptowaną przez pracodawcę „wycenę” pracy jego pracowników.

W tym przypadku nadużycie konstrukcji pracodawcy z art. 3 k.p. służy zminimalizowaniu obowiązku składowego – biorąc pod uwagę pierwszeństwo pracowniczego tytułu ubezpieczenia (art. 9 ust. 1 ustawy systemowej). Prościej rzecz ujmując, gdyby nie stosunek pracy z A. Sp. z o.o., podstawa wymiaru składek byłaby wyższa, jako obliczona od całego przychodu uzyskanego z tytułu wykonywania usług informatycznych (art. 18 ust. 3 ustawy systemowej). W rezultacie, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, gdyż w niniejszej sprawie w ogóle nie ma zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, a przychód J.S. z tytułu umów cywilnoprawnych zawartych z A.A. S.A. wchodzi do podstawy wymiaru składek w oparciu o art. 18 ust. 1 tej ustawy. Z tego względu bez znaczenia są wątpliwości dotyczące niekonstytucyjności art. 8 ust. 2a ustawy systemowej.

Z przedstawionych przyczyn nie ma znaczenia, jakie czynności wykonywał J.S. na rzecz A. Sp. z o.o., a jakie na rzecz A.A. S.A. (wokół czego skarżąca konstruuje zarzuty naruszenia przepisów postępowania). Istotne jest bowiem to, że pracę tę wykonywał w ramach stosunku pracy łączącego go z A. Sp. z o.o.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

kc